

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'amor de Crist ens empeny a la reconciliació

Del 18 al 25 de gener se celebra la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians que enguany té com a lema: «Reconciliació. L'amor de Crist ens empeny». El lema s'inspira en un fragment de la segona carta de sant Pau als corintis (2Co 5,14-20). El text subratlla que la reconciliació és un do de Déu destinat a tota la creació. Com a conseqüència de l'acció de Déu, la persona que ha estat reconciliada en Crist està cridada al seu torn a proclamar aquesta reconciliació amb paraules i obres. Aquesta reconciliació no es dona sense sacrifici: Jesús donà la seva vida, va morir per tots. Els missatgers de la reconciliació estan cridats a donar la seva vida de manera semblant; ja no viuen per a ells mateixos, viuen per a aquell que morí per ells.

L'experiència de la trobada amb Crist que Pau va tenir en el camí de Damasc va canviar totalment la seva existència. Va entendre que Crist havia mort i ressuscitat per ell i per tots. Jesús no va morir només pels seus deixebles o pel seu poble; morí per totes les persones passades, presents i futures. La creu ocupa un lloc principal en la història de la humanitat i és objecte de referència contínua de la teologia paulina. La creu és el centre del misteri cristià, la manifestació més eloqüent de l'amor de Déu. En el temps que meditem aquest any, sant Pau fa dues afirmacions fonamentals: d'una banda, Crist ha mort per tots; d'altra banda, Déu ens ha reconciliat amb ell mateix. La reconciliació és el fruit principal de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist, i això implica una total restauració de l'ésser humà en la seva relació amb el Pare.

Havent arribat a aquesta comprensió del misteri de Crist i del ministeri de la reconciliació,

Pau sentia també que l'amor de Crist l'empenyia a predicar la Bona Notícia de la reconciliació amb Déu. I nosaltres també estem cridats a participar en aquest «ministeri de reconciliació», que suposa sempre acceptar la salvació de Déu per a poder trobar la nostra força precisament en la humilitat de l'amor i la nostra saviesa en la feblesa perquè així la força de Déu resideixi en nosaltres. L'amor de Crist ens empeny a fer que la reconciliació de Déu es faci present en tots els àmbits de la nostra vida i, en conseqüència, hem d'examinar les nostres consciències en relació amb les divisions que vivim a tots els àmbits i nivells. Sense oblidar que Déu atorga sempre la gràcia necessària per a guarir les relacions trencades.

Quan nosaltres érem encara pecadors, Crist morí per nosaltres... Si quan érem enemics vàrem ser reconciliats amb Déu per la mort

del seu Fill, amb molta més raó, estant ja reconciliats, serem salvats per la seva vida! I no sols això sinó que també ens gloriem en Déu, per nostre Senyor Jesucrist, per qui hem obtingut ara la reconciliació (Rm 5,6-11). La reconciliació entre Déu i la humanitat és la realitat central de la nostra fe cristiana. Les Esglésies cristianes comparteixen aquest mateix manament de proclamar el missatge evangèlic de la reconciliació i la unitat. Déu és el qui fa possible la reconciliació i el qui ens fa experimentar la seva misericòrdia, i amb això ens capacita i ens envia perquè corresponguem a aquesta experiència de gratuïtat, oferint el perdó i essent agents de reconciliació. A la llum de les nostres divisions hem de preguntar-nos com podem anunciar aquest Evangeli de la reconciliació i restaurar la unitat. Per a ser signe de credibilitat davant el món, tal com el Senyor ens ho demana.

ENTREVISTA

Estat i religions

DANIEL GAMPER

La Fundació Joan Maragall va organitzar a final de novembre el simposi «Estat i religions i la seva relació en les democràcies pluralistes actuals», en col·laboració amb el Palau Macaya de Barcelona. Van analitzar l'eclosió del pluralisme religiós en les societats democràtiques actuals i es van preguntar quin és el paper que correspon a la religió en les societats europees contemporànies. El professor de filosofia moral i política a la UAB Daniel Gamper va coordinar el simposi.

Quines conclusions vàreu treure?

Les idees bàsiques són la centralitat de la llibertat de consciència i religiosa, i la interculturalitat. Els nostres sistemes normatius estan estructurats entorn de la igualtat i la llibertat. En concret, la llibertat de consciència imposa obligacions a les institucions, en especial quan aquestes veuen modificada la seva composició i es fan diverses. Aquesta situació s'ha d'afrontar a través del coneixement recíproc, que condueix a una forma de respecte informada; en això consisteix la interculturalitat. Les solucions no interculturals corren el perill d'estereotipar la religió (multiculturalisme) o de limitar la llibertat religiosa (laïcisme).

Per tant, la interculturalitat és la via...

La interculturalitat s'ofereix com a via per mitjà de la qual es reforça el teixit social del territori a través d'una comunicació oberta entre els ciutadans que intercanvien les seves perspectives recíprocament.

La laïcitat és la solució?

Atès que les institucions han de reaccionar davant la diversitat, cal que tinguin algun model de relació amb les confessions. El model de la laïcitat en si mateix es basa en la igualtat dels ciutadans i el respecte a la llibertat de consciència i religiosa en un marc de separació Estat/esglésies.

Òscar Bardají i Martín

DIÒCESI DE TERRASSA

Cridats a ser comunitat

Aquest prop passat mes de desembre ha tingut lloc la col·lecta de Càritas de Nadal. Càritas agraeix la generosa aportació de tantes persones. Aquestes ajudes són imprescindibles perquè es pugui seguir endavant amb la missió de Càritas i arribar als més vulnerables. Tota aquesta ajuda anirà destinada als programes d'acció social en què es treballa durant tot l'any; vetllant perquè els més necessitats no es quedin enrere, al marge de la societat.

Es fan tasques d'acollida i acompanyament, de cobertura de les necessitats bàsiques i de suport a les persones sense llar ni habitatge. També es treballa amb programes dirigits a la família i a la infància, d'educació i formació per a adults, i d'inserció sociolaboral i economia social.

Es treballa per la justícia. Però la caritat transcendeix la justícia i no només ens demana donar a cadascú el que li pertoca, sinó donar el que és nostre i compartir amb els altres el que tenim i el que som. Més enllà dels nostres drets i deures, les relacions humanes requereixen gratuïtat, misericòrdia i comunió. Fins i tot la societat més justa necessita caritat, necessita amor.

Compartir és acompanyar, dialogar, crear oportunitats, obrir portes, col·laborar i donar. I també és compromís. Tots formem part d'una mateixa comu-

nitat; preservar el benestar general ens correspon a tots i depèn del compromís que tinguem envers el proïsme.

Davant la crisi i les situacions de pobresa i desigualtat que vivim avui, col·laborar un o dos cops l'any no és suficient per arribar a tothom. Necessitem recursos per a seguir treballant i per fer-ho cal la participació i el compromís de tots nosaltres, ahir, avui i demà.

A Catalunya, tres de cada deu llars disposen dels ingressos de protecció social i el 16% de les llars són pobres, segons el darrer informe de FOESSA. Vivim en un sistema econòmic injust, amb una redistribució desigual de la renda. El PIB va créixer el 2015 un 2,6% mentre que la taxa de pobresa només es va reduir en un 0,1%. Per tot això, la feina que fa Càritas segueix sent molt necessària. El 2015 es van atendre el 20% dels pobres de Catalunya; i la majoria d'intervencions, un 64%, eren famílies amb fills a càrrec.

A la diòcesi de Terrassa, Càritas compta amb més de 1.500 voluntaris. Però tota ajuda suma i hi ha la voluntat de seguir creixent. Es pot seguir col·laborant amb Càritas tot l'any fent-se socis o voluntaris, fent donatius i, si són empresaris, formant part del programa Empreses amb cor.

Tota aquesta informació es pot trobar al web <http://caritasdr.org/>

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Pero no han robado mi música»

El maestro Figueredo tocaba el arpa de maravilla. En el llano de Colombia no se celebraba fiesta alguna sin que él y su arpa acudiesen. Él iba encima de una mula y sobre otra mula llevaba su gran arpa. Un día se dirigían a un pueblo para alegrar una boda con su música.

Unos ladrones le asaltaron, hiriéndole de gravedad. Al día siguiente, una persona que pasaba por allí vio un hombre tumbado en el camino. Se acercó y vio que estaba malherido, más muerto que vivo. Lo auxilió como pudo. Entonces, el músico, con un hilo de voz, dijo al buen samaritano:

—«Se han llevado las mulas. También se han llevado el arpa...» Siguió un silencio. Tomando aliento primero... sonrió, y después... se echó a reír. Con voz audible, dijo:

—«¡Pero, lo que no se han llevado, lo que no han podido robarme es... mi música!»

—Nadie podrá robarnos nuestra buena música: el bien hecho, las virtudes adquiridas, el don de la fe y del amor.

—Nadie podrá quitarnos la esperanza, ni el haber cumplido y aceptado la voluntad de Dios.

—Nadie podrá robarnos el gran tesoro de nuestra espiritualidad cristiana, que tiene la capacidad—en momentos cruciales de la vida— de darnos la paz interior y hacernos primero sonreír y después reír.

¿Sabía Figueredo que la bella imagen, imponente del Cristo crucificado que hay en la capilla del Castillo de Javier... sonríe, ¿no? ¡La mejor música!

Lectures de la missa diària i santoral

23. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[He 9,15.24-28 / Sl 97 / Mc 3,22-30]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. Sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu. Sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. □ Dimarts [He 10,1-10 / Sl 39 / Mc 3,31-35].

Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567 - Lió, 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors. Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

25. □ Dimecres [Ac 22,3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18].

Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc. Sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. □ Dijous [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 4,21-25].

Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I). Santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Divendres [He 10,32-39 / Sl 36 / Mc 4,26-34].

Santa Àngela Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535). Sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ). Sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Dissabte [He 11,1-2.8-19 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Mc 4,35-41].

Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc. Sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. ■ † Diumenge vinent, IV de

durant l'any (lit. hores: 4a setm.)

[So 2,3;3,12-13 / Sl 145 / 1Co 1,26-31 / Mt 5,1-12a]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM). Sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena. Beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD). Sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

COMENTARI

P. JAUME SIDERA
claretia**Lectura del llibre d'Isaïes** (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabulón i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espall i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madián.

Salm responsorial (26)R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruité en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi. / Espera en el Senyor! R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Quefes», «jo, de Crist». ¿Com és això? ¿El Crist està dividit? ¿És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naúm, vora el llac, a la regió de Zabulón i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabulón i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós». Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop».

Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes». Inmediatament abandonaren les xarxes i se'n anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se'n anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo, humilló el Señor la tierra de Zabulón y la tierra de Neftalí, pero luego ha llenado de gloria el camino del mar, el otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaba en tierra y sombras de muerte, y una luz les brilló. Acreciste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

Salmo responsorial (26)R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo, que digáis todos lo mismo y que no haya divisiones entre vosotros.

Estad bien unidos con un mismo pensar y un mismo sentir. Pues, hermanos, me he enterado por los de Cloe de que hay discordias entre vosotros. Y os digo esto porque cada cual anda diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Cefas, yo soy de Cristo». ¿Está dividido Cristo? ¿Fue crucificado Pablo por vosotros? ¿Fuisteis bautizados en nombre de Pablo? Pues no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan se retiró a Galilea. Dejando Nazaret se estableció en Cafarnaún, junto al mar, en el territorio de Zabulón y Neftalí, para que se cumpliera lo dicho por medio del profeta Isaías: «Tierra de Zabulón y tierra de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló». Desde entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos».

Paseando junto al mar de Galilea vio a dos hermanos, a Simón, llamado Pedro, y a Andrés, que estaban echando la red en el mar, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid en pos de mí y os haré pescadores de hombres». Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y pasando adelante vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, su hermano, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre, y los llamó. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Jesús recorría toda Galilea enseñando en sus sinagogas, proclamando el evangelio del reino y curando toda enfermedad y toda dolencia en el pueblo.

Que tots siguin u

Jesús comença la seva missió realitzant la profecia d'Isaïes: «El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum». A Galilea, a la perifèria d'Israel, lluny del centre religiós i polític de Jerusalem, Jesús proclama un missatge breu i entenedor: «Convertiu-vos», canviu de mentalitat, canviu de vida i disposeu-vos a acollir la bona nova. Perquè Déu es disposa a intervenir en la història d'una manera nova, trencadora.

Jesús va per feina. Com que tot sol no pot ni vol acomplir la missió que té encomanada, busca col·laboradors. Els busca no pas entre els intel·lectuals, els rics, els influents en política o religió, sinó entre els pescadors de l'estany de Galilea, que es guanyen la vida bo i arriscant-la pescant: «Us faré pescadors d'homes». I segueixen Jesús. D'entrada, Pere posa la barca i casa seva a disposició de Jesús. La casa i la barca de Pere són des d'ara la barca i la casa de Jesús.

Jesús compta amb nosaltres per escampar el seu missatge. Potser no hi pensem gaire. Tampoc hi pensaven Pere i els seus socis. Però quan senten la invitació de Jesús hi responen generosament seguint-lo.

El papa Francesc ens crida a moure'ns cap a la perifèria; vers els nostres germans que no practiquen o que s'han allunyat de la comunitat o que van fent la viu-viu, sense gaire inquietud espiritual... Com a cristians som llum i hem d'il·luminar. És el que Jesús féu i ens demana...

En aquest octavari per la unió dels cristians, pensem que tots tenim un sol i mateix Crist. No podem viure desunits o enfrontats com alguns cristians de Corint: jo sóc de Pere, jo sóc de Pau, jo d'Apol·ló... Jo sóc progre, aquell és carca, el de més enllà és... ¿És que Crist està dividit? Anem amb compte i fem nostra la pregària de Jesús: «Que tots siguin u», i així el món creurà, Pare, que Tu m'has enviat...

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 22, a les 11 h. Missa de festa patronal a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet.

Dimecres 25, a les 12 h. Consell de Càritas Diocesana; **a les 19 h:** Vespres ecumèniques a la Catedral en la cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

Dijous 26, a les 11 h. Col·legi de Consultors.

Dissabte 28, a les 12 h. Benedicció dels nous locals de Càritas a la parròquia de Sant Salvador de Polinyà.

Diumenge 29, a les 17 h. Trobada diocesana de la Vida Consagrada, al Casal Borja a Sant Cugat del Vallès.

Notícies

Pujada a la Creu del Pedró de Llerona. El dissabte 24 de desembre, el Grup de Muntanya de la parròquia de Santa Maria de Llerona va organitzar la pujada a la Creu del Pedró i hi va instal·lar el pessebre representat en una rajola de ceràmica que els havien lliurat el dia Mn. Josep M. Fernández, encarregat pastoral de la parròquia, i Mn. Ricard

Casadesús, prevere que hi celebra la Missa, els quals els van acompanyar amb més d'un centenar de persones.

Pessebre Vivent a les Arenes. Els dies 28 i 29 de desembre, la *Hermanidad del Cautivo* de la parròquia de Santa Maria de les Arenes de Terrassa —de

la qual és rector Mn. Antoni Deulofeu— organitzà, amb la participació de diversos grups del barri, el primer *Pessebre Vivent* a la plaça Padre Alejandro. El dia 29, Mn. Fidel Catalán, vicari episcopal, visità el *Pessebre Vivent* en representació del Sr. Bisbe.

El Papa declara venerable sor Maria Rafaela. El papa Francesc ha reconegut les virtuts heroiques i ha declarat venerable sor Maria Rafaela (Sebastiana) Lladó Sala (Mallorca 1814-1899), fundadora de les Missioneres dels Sagrats Cors de Jesús i Maria. Tenen la casa general a Valldoreix i estan cele-

brant el 125è aniversari de la seva fundació.

Agenda

Parròquia de Sant Esteve de Granollers (50 anys del Retaule de Sant Esteve). Aquest diumenge 22 de gener, a les 18 h, Representació del *Retaule Viu* a càrrec de «Teatre en família», part 1a. Direcció: Esteve Banús. Petit concert a càrrec del cor Plèiade de la Societat Coral Amics de la Unió.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Missa de Difunts: 26 de gener, a les 19 h. Lloc: Parròquia de la Mare de Déu de Lourdes (Barcelona).

Trobada diocesana de la Vida Consagrada. Diumenge 29 de gener, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès. Horari: a les 17 h, arribada, pregària i presentació; a les 17.15 h, conferència del P. Lluís Victori, missioner de la Misericòrdia presentant la Carta *Misericòrdia et misera*; a les 18 h, compartir en grups; a les 18.30 h, Missa presidida pel Sr. Bisbe; a les 19.30 h, refrigeri final.

Confirmacions

Sant Feliu de Sabadell. 26 de novembre. Mons. Salvador Cristau. 19 joves.

Santa Eulàlia de Corró d'Avall. 11 de desembre. Mons. Saiz Meneses. 5 joves.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El amor de Cristo nos apremia a la reconciliación

Del 18 al 25 de enero se celebra la Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos que este año tiene como lema: «Reconciliación. El amor de Cristo nos apremia.»

El lema se inspira en un fragmento de la segunda carta de san Pablo a los corintios (2Co 5,14-20). El texto subraya que la reconciliación es un don de Dios destinado a toda la creación. Como consecuencia de la acción de Dios, la persona que ha sido reconciliada en Cristo está llamada a su vez a proclamar esta reconciliación con palabras y obras. Esta reconciliación no se da sin sacrificio: Jesús entregó su vida, murió por todos. Los mensajeros de la reconciliación están llamados a dar su vida de forma parecida; ya no viven para sí mismos, viven para aquel que por ellos murió.

La experiencia de encuentro con Cristo que tuvo Pablo camino de Damasco cambió totalmente su existencia. Entendió que Cristo había muerto y resucitado por él y por todos. Jesús no murió sólo por sus discípulos o por su pueblo; murió por todas las personas pasadas, presentes y futuras. La cruz ocupa un lugar principal en la historia de la humanidad y es objeto de referencia continua de la teología paulina. La cruz es el centro del misterio cristiano, la manifestación más elocuente del amor de Dios. En el texto que meditamos este año san Pablo hace dos afirmaciones fundamentales: por una parte, Cristo ha muerto por todos; por otra, Dios nos ha reconciliado consigo. La reconciliación es el principal fruto de la pasión, muerte y resurrección de Jesucristo, lo cual implica una radical restauración del

ser humano en su relación con el Padre.

Después de llegar a esa comprensión del misterio de Cristo y del ministerio de la reconciliación, Pablo sentía también que el amor de Cristo lo apremiaba a predicar la Buena Noticia de la reconciliación con Dios. Y nosotros estamos llamados también a participar de este «ministerio de la reconciliación», que supone siempre aceptar la salvación de Dios para poder encontrar nuestra fuerza precisamente en la humildad del amor y nuestra sabiduría en la debilidad para que resida así en nosotros la fuerza de Dios. El amor de Cristo nos apremia a hacer que la reconciliación de Dios se haga presente en todos los ámbitos de nuestra vida, y en consecuencia, hemos de examinar nuestras conciencias acerca de

las divisiones que vivimos en todos los ámbitos y niveles. Sin olvidar que Dios siempre otorga la gracia necesaria para sanar las relaciones rotas.

Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros... Si cuando éramos enemigos fuimos reconciliados con Dios por la muerte de su Hijo, ¡con cuánta más razón, estando ya reconciliados, seremos salvos por su vida! Y no solamente eso, sino que también nos gloriamos en Dios, por nuestro Señor Jesucristo, por quien hemos obtenido ahora la reconciliación (Rm 5,6-11). La reconciliación entre Dios y la humanidad es la realidad central de nuestra fe cristiana. Las Iglesias cristianas comparten este mismo mandato de proclamar el mensaje evangélico de la reconciliación y la unidad. Dios es quien hace posible la reconciliación y quien nos hace experimentar su misericordia, con lo cual nos capacita y nos envía para corresponder a esa experiencia de gratuidad, ofreciendo el perdón y siendo agentes de reconciliación. Debemos preguntarnos a la luz de nuestras divisiones cómo podemos anunciar este Evangelio de la reconciliación y restaurar la unidad. Para ser signo de credibilidad ante el mundo como el Señor nos pide.